

Josep Delemus Batllosera

Devia ser l'any 1985 o 1986 quan vaig conèixer en Joan Domènech i Moner. Jo feia poc que treballava a l'Ajuntament i en aquell moment estava al Departament de Rendes amb la Conxita Piguillem.

No sé ben bé quin tràmit feia en Joan, però es va allargar més del compte. Els primers cops el va atendre la Conxita, però al cap de poc temps vaig ser jo qui va seguir amb la seva tramitació.

Des de l'inici el vaig veure com un home molt amable, senzill i simpàtic, amb un punt d'ironia que òbviament al principi només emprava amb la Conxita, però que a mesura que ens vàrem agafar confiança també va fer servir cap a mi.

A partir de l'any 1992 és quan vàrem enfortir la relació i a agafar-nos confiança de veritat.

Per un costat, aquell any vaig ballar el Ball de Plaça i ell era Obrer Major de Santa Cristina, i per tant, la relació es va estrènyer, ja que a més ballava amb una veïna seva amb la qual es tenien molta confiança.

Per altra part, aquell any vaig passar a desenvolupar la meva feina al Departament de Cultura de l'Ajuntament i, per raons òbvies, els contactes es varen convertir en més assidus i estrets.

A això hi hem d'afegir la meva vinculació amb el món de la sardana a través de l'agrupació de Caldes i com a secretari de l'Agrupació d'Aplecs de les Comarques Gironines, que en aquells moments celebrava el 25è aniversari. En Joan va acceptar encantat l'encàrrec de fer un llibre amb la història dels 25 anys de l'Agrupació d'Aplecs, al mateix temps que recull de la història dels aplecs sardanistes de les comarques gironines.

En el moment de la celebració dels 50 anys va acceptar, de nou, la redacció del llibre dels 50 anys del sardanisme gironí.

Recordo d'una manera especial l'encàrrec que li vàrem fer des de l'Ajuntament per escriure la història del fet sardanista lloretenc amb motiu del 50è aniversari de l'Aplec. I les trucades que m'anava fent en Joan per dir que el treball cada vegada era més extens (i que part del text el va escriure dos cops, perquè uns problemes informàtics varen fer que es perdés part de l'original). Al final en va sortir un treball excel·lent.

Una verdadera enciclopèdia on es recull El Lloret festiu i la sardana.

A banda dels contactes habituals per feina, en Joan era una persona que assistia habitualment a les activitats que organitzàvem des del Departament de Cultura. Justament el darrer cop que el vaig poder saludar va ser en el concert de vigília de l'Aplec on, lligant-ho amb la recent concessió del premi Recercat, se li va fer un petit homenatge amb part de les sardanes que es varen interpretar vinculades a la seva persona.

Joan, gràcies, per tot i per tant!